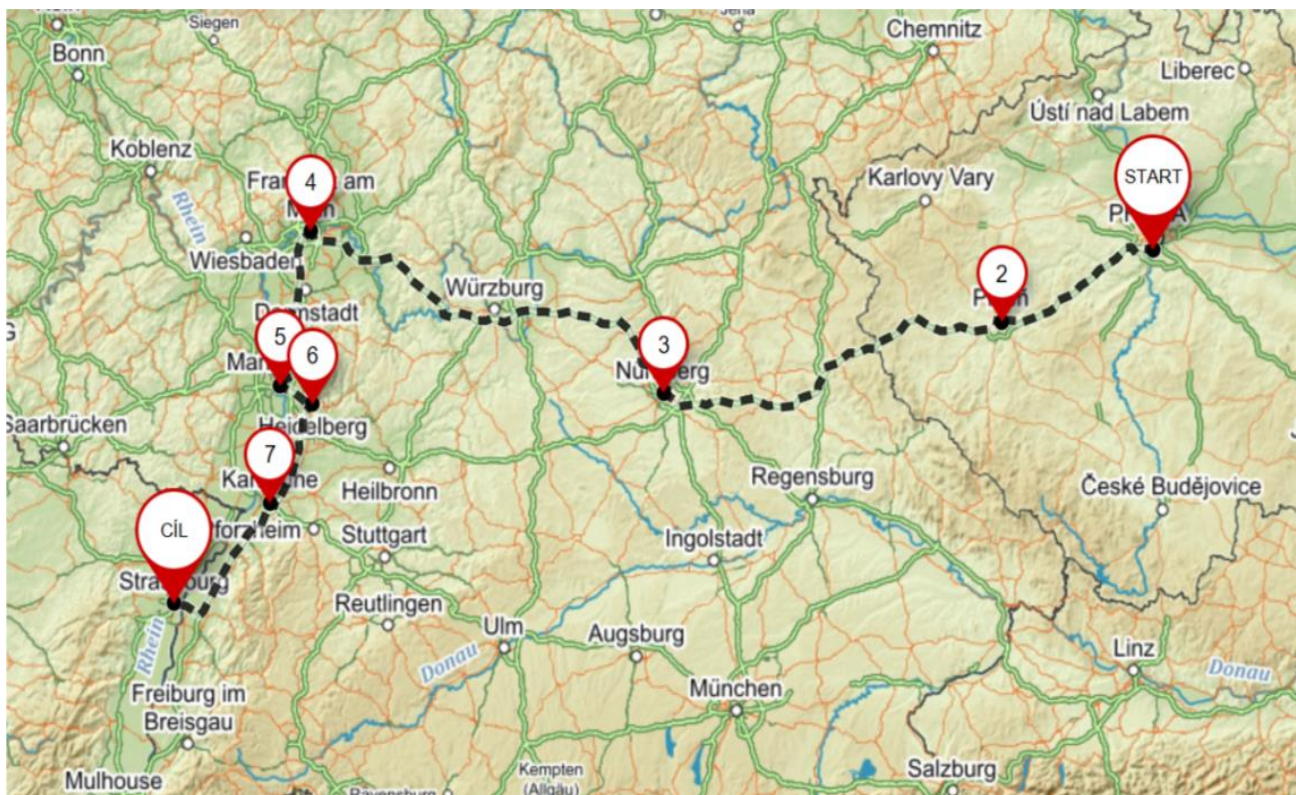

Cesta do neznáma

Natálie Bartáková

V tomto cestopise budu líčit moji prázdninovou cestu autobusem. Letošní rok byl pro naši rodinu plný změn. Jedna se týkala mého táty. Táta změnil zaměstnání, po letech si prý splnil sen a začal jezdit jako řidič autobusu. To znamenalo, že jsem o prázdninách s našima na žádnou dovolenou k moři nejela, ale společně jsme strávili čtyři dny v autobuse na trase Praha – Strasbourg.

Mé cestování začalo v Praze na Florenci, kde je autobusové nádraží. Neoplývá sice krásou, ale jak se později ukázalo, nemáme si na co stěžovat. Nádraží v Německu a ve Francii jsou mnohem a mnohem horší. Jako rodinní příslušníci jsme měly s mamkou sedačky v první řadě za řidičem, takže jsme měly dostatek místa na naše nezbytnosti. Táta se svým kolegou odbavili první cestující a vyrazili jsme na cestu. První zastávka byla v Plzni a potom jsme již uháněli vstříc cizím zemím. Další zastávka Norimberk, Frankfurt, Mannheim, Heidelberg, Karlsruhe a konečná zastávka Strasbourg ve Francii.

První den mé cesty jsme zakončili večer na parkovišti. Ohřáli jsme si jídlo v mikrovlnce autobusu, jako židle posloužil patník a stůl nám suplovaly naše kolena. Sprchu jsme po celém dni sezení v autobusu s mamkou uvítaly v pokoji pro řidiče, ale spát jsme šly do autobusu.

Druhý den ráno jsme měly budíček okolo šesté hodiny. Uklízení autobusu, snídaneň, další odbavení cestujících a potom prohlídka města Heidelberg. Program nám naplánoval již v Praze táta, podle své denní trasy. Heidelberg je univerzitní město, které je vzdáleno asi 130 Km od Strasbourg. Leží na řece Neckar blízko ústí do Rýna. Celé město má asi přes 140 000 obyvatel. Nejzajímavější je Staré město, které se rozkládá na levém břehu řeky mezi dvěma zalesněnými vrchy. Dopoledne

nás táta vysadil na autobusovém nádraží v Heidelbergu s tím, že máme s mamkou 5 hodin na prohlídku města. S mamkou jsme se nejdříve soustředily na cestu do Starého města a zároveň jsme se snažily zapamatovat cestu na zastávku, abychom trefily včas a táta nám s autobusem neujel.

Šly jsme po nábřeží, kde jsme se snažily vyhledávat stín, jelikož teplota vzduchu měla během dne vyšplhat

až k 36 C. Dále nás překvapilo množství cyklistů, všech věkových skupin. Lidé ve městě snad vůbec nechodili pěšky, jen se přepravovali na kolech. Na přechodech místo panáčků pro chodce svítily obrázky kol. Připadalo nám, že obtěžujeme a překážíme ostatním kolařům ve svých cestách. Přímo na nábřeží stojí velká kamenná stavba – Heuscheuer, další stavba Marstall. Tyto stavby byly součástí středověkého opevnění, které se táhne po nábřeží. Došly jsme až k Starému mostu, na který se vstupuje Mosteckou branou, byla součástí

středověkého fortifikačního systému města. Na mostě se nachází sochy Pallas Athény a sv. Jana Nepomuckého. Dále jsme pokračovaly na náměstí Markplatz, kde stojí budova radnice a kašna se sochou Herkula.

Na Heideberský hrad, který je dominantou města, jsme se nechaly vyvézt lanovkou. Naskytl se nám překrásný pohled na město. Poté jsme se vydaly opět Starým městem, kde na Univerzitním náměstí stojí nejstarší univerzita v Německu. Navštívily jsme i objekt studentské věznice, kde byli studenti vězněni za opilost, špatné chování, rušení nočního klidu. Interiér je zdoben studentskými graffiti.

Svou prohlídku města jsme chtěly zakončit v parku na lavičce s výhledem na řeku plnou lodí, lodiček a travnatých pláží vybízejících k pikniku. Bylo horko, měly jsme ještě čas, než táta přijede, takže jsme ještě jednou vyrazily přes řeku a smočily si nohy v řece. S námi se koupali i divoké kachny, které se procházeli po pláži okolo řeky. Byli ale mnohem větší než na jaké jsme zvyklí u nás. Dosahovali velikosti našich domácích krůt. Při pohledu na hodiny jsme zjistily, že už moc času na návrat k autobusu nemáme, naposledy jsme se rozloučily s překrásným výhledem na hrad a spěchaly jsme na nádraží. Při zpáteční cestě jsme se s mamkou přesvědčily, že nám chybí orientační smysl. Ač jsme se snažily zapamatovat cestu, nějak jsme si spletly ulice, zasmatkovaly jsme, navigace v telefonu nám přestala fungovat a my k autobusu dorazily se strachem v očích a asi s desetiminutovým zpožděním.

Naštěstí se nic nestalo, táta ještě odbavoval cestující, takže jsme vyrazili včas. Příště si asi budeme s mamkou na cesty malovat šipky.

Ve večerních hodinách jsme se opět s tátou vrátili autobusem do Strasbourgu, kde se nám dostalo privilegia a my mohly s mámou spát v hotelové posteli.

Třetí den jsme měly na programu město Frankfurt. Je to město, kterého jsem si všimla již, když jsme okrajem města projížděli. Zaujme svými mrakodrapy. Frankfurt je páté největší město Německa. Leží na řece Mohanu, je finančním srdcem Evropy, v centru sídlí bankovní instituce světového významu, je důležitým veletržním městem a významným dopravním a internetovým uzlem. Je to multikulturní město s nádechem Ameriky, často je srovnáván s New Yorkem.

Jelikož jsme si mohly prohlédnout jenom minimum z toho, co město nabízí, nechalo město ve mně nezapomenutelný zážitek. Prohlédly jsme si vlakové a autobusové nádraží, které je architektonickým skvostem a jedním z nejdůležitějších a největších dopravních uzlů Evropy.

(Zdroj obrázku Wikipedia)

Být ve Frankfurtu a nevidět letiště jsem si nedokázala představit. Nad námi se každou chvíli burácela letadla. Letiště je na třetím místě v Evropě. Má tři vzletové a přistávací dráhy a jednu dráhu použitelnou pouze pro vzlety, dva terminály. Pod terminálem 2 se nachází železniční stanice, kam přijíždějí každé 2 minuty vlaky. Terminál 1 je starší a větší než druhý terminál. Je rozdělený na čtyři prostranství a veřejná část je dlouhá 420 metrů. Obsluhuje spíše větší letadla jako jsou Airbusy. Potom tam je ještě First Class Terminal, který slouží pouze pro leteckou společnost Lufthansa a je určen jen pro VIP cestující. Má asi 200 zaměstnanců, parkoviště s výhledem na oblohu, restaurace i lázně. Cestující jsou z tohoto terminálu dovezeni přímo do letadla luxusními Mercedesy třídy S.

V odpoledních hodinách nás čekala poslední a zároveň konečná zastávka ve Strasbourgu. Je to krásné město, které se nachází na severovýchodě Francie, v regionu Alsasko. Ač má 300 000 obyvatel, působilo na nás jako malé útulné městečko. Viděly jsme gotickou katedrálu Notre – Dame, která se nachází v historickém centru města. Francouzi tuto čtvrť nazývají Grande / neboli Velký ostrov /. Katedrála byla prý stavěna podle pařížské předlohy a stala se symbolem města. Vstup do katedrály byl zdarma, takže jsme této nabídce využily. V katedrále byl orloj a soustava dvaceti zvonů. Zvony jsou naladěny tak, aby dohromady tvořily

harmonii. Z katedrály jsme pomalou chůzí došli do čtvrti, které říkají Francouzi La Petite France / Malá Francie /. Je to čtvrť, která nás upoutala hrázděnými domy a klikatými uličkami. Je tu spousta vodních kanálů, takže jsme měly pocit, jako bychom se ocitly v Benátkách. Procházely jsme uličkami, na každém rohu to vonělo cibulovým koláčem / což je místní specialita /, preclíky. Neodolaly jsme makronkám, které prodávali v sladkém butiku. Měly nezapomenutelnou chuť.

Po prohlídce centra města jsme se opět autobusem vrátily na jeho předměstí, kde nás již čekala poslední noc před odjezdem domů.

Čtvrtý den jsme se vracely již do České Republiky. Žádný výlet se již nekonal, jen nás čekala desetihodinová cesta. Opět jsem sledovala poslední kilometry cesty. Projížděli jsme pro mě již známými městy Karlsruhe, Heidelberg. V Mannheimu jsme projížděli kolem SAP - areny, která je největší multifunkční halou spolkové země Badensko-Wurtembersko a v roce 2010 tam Česká Republika hrála na mistrovství světa v hokeji. Uprostřed parku před arénou pobíhali divocí králíci, kteří tvoří neodmyslitelnou součást místní fauny. To se mi strašně líbilo, nechápala jsem však, jak se jim může líbit žít ve městě a nevadí jim ani projíždějící auta. Tytéž divoké králíky jsem viděla o čtyři měsíce později u nákupního centra na Černém Mostě. Už mě to tolik nepřekvapilo jako v létě v Mannheimu, ale stále mi vrtá hlavou, co tam jí a co je táhne do tohoto nepřírozeného prostředí.

Jelikož o prázdninách bylo na cestách plno aut, zúžení a tvořily se kolony, do Prahy jsme dorazili asi s dvouhodinovým zpožděním. Pomohly jsme tátovi ještě uklidit autobus a už jsem se těšila domů na svou postel.

Asi se někomu bude zdát, že moje vyprávění není zas až tak zábavné, ale určitě jsem za ty čtyři dny cesty viděla mnoho zajímavého, jiného, poznala nová města. Ale hlavně jsem neseseděla doma, ale strávila jsem je s rodiči. Teď jenom zbývá doufat, že příští rok o prázdninách nás táta vezme opět autobusem na slíbenou novou trasu Praha – Nice, San Tropez a já se konečně zase vykoupu v moři a poznám prostředí, kde se před mnoha lety natáčely mé oblíbené filmy Četníci s francouzským komikem Louisem de Funes.